

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORG'S LEONTE

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

«Αγαπητή μου Λάουρα,

Ήταν ένα θετικό και καταγιασμένο δείλι, όταν έμεινες τότε παράβη πού θα σε πήγαινε μακριά μου. Ήσουν τότε τριάντα πέντε χρόνων κι' εγώ ήμουν σαράντα.

Σ' αγαπούσα δέκα δώδεκα χρόνια. Σε είχα ερωτευτεί με όλη την ψυχή μου και με όλη την καρδιά μου. Όλες τις φορές της ημέρας έσένα μόνο συλλογίζομαι και τις νύχτες στα όνειρά μου, έσένα πάλι έβλεπα... Ήμουν εντυχιμένος.

Έπειτα όμως με χτύπησαν ξαφνικά ένα σωρό μεγάλες ατυχίες: η απόλυση της περιουσίας μου, η άρνησή σου να εγκαταλείψω το σύζυγό σου, η αναχώρησή σου μαζί του για τη Σαγγάη...

Έμεινα τότε μόνος, ολόμικτος, τόσο ξεμυσός και δυστυχισμένος, ώστε απόφασα να παντρευτώ.

Διατηρήσαμε επί αρκετόν καιρό αλληλογραφία, αλλά όσο περνούσαν τα χρόνια, τα γράμματά σου γινόταναν πιο σύντομα και πιο σπάνια.

Σ' αυτό όμως δεν έφταγα εγώ... Έγώ ποτέ δεν είχα πάψει να σε αγαπώ...

Σε αγαπούσα πάντα, με τη διαφορά ότι το πλάσμα που ελάτρευνα ήταν η Λάουρα της νεότητός της, η λεπτή και χαριτωμένη Λάουρα με τα καταγάλανα μάτια, και όχι η γερασμένη γυναίκα, όπως είχε καταντήσει εκεί πέρα στις μακρινές Ίνδίες...

Έγώ δεν την γνώριζα καθόλου αυτή τη γοργή, έγκριζα μονάχα την άλλη, τη Λάουρα του παρελθόντος, τη λατρεμένη μου φίλη, που την ξανάβρισκα μέσα μου, στα βάθη της ύπαρξής μου.

Τώρα είμαι κατόπιος. Η σύζυγός μου έχει πεθάνει. Ο γιός μου είνε ύπολογος του λεζικού και μένει στο Ναύαυ. Θέλησε να με πάει μαζί του αλλά εγώ δεν δέχτηκα να τον ακολουθήσω.

Δεν είνε εύκολο ν' αλλάξει κανείς στά γράμματά τόσο διαμονής. Έμια λοιπόν μόνος μου κι' η σκέψη μου τρέχει προς έσένα.

Θυμάμαι ακόμα το τελευταίο έκεινο γέμια κοντά στην Αραοβαλάσσια, λίγες μέρες πριν από την αναχώρησή σου...

Νοιώθαιε κι' οι δυο έκεινο το βράδυ να πλανιέται άποπάνω μας η μελαγχολία του αναπόφευκτου και άσιων άποχωρισμού...

Η μικρή αίθουσα του ξενοδοχείου, όπου είχαμε καθίσει, ήταν χρωματισμένη πράσινη. Το παράθυρό της έβλεπε κατά τη θάλασσα. Μπροστά μας ξεσπούσαν τα κίματα, άσημιωμένα κάτω από τη λάμψη της σελήνης.

Γιά να δείξουμε κάπως τη μελαγχολία μας, πίναμε κρασί, κρασί άκριβό κι' άρωματώδες και, μέσα στο σκοτάδι, βλέπαμε τους άφρους των κυμάτων που θά' έπαιγαν μακριά μου...

Πέρασαν τόσα χρόνια από τότε κι' ώστόσο μερικές φορές μου φαίνεται πως είσαι ακόμα νέα και πως εξακολουθείς να είσαι φίλη μου.

Σε περιμένω, σαν να πρόκειται νάρθης από στιγμή σε στιγμή να με άναμώσης.

Αν τύχη να κουνηθή η πόρτα, νομίζω πως θ' άνοιξη και πως θα μπής μέσα με το άνάλαφο περιπάτημά σου, με το διαρκώσιμο γέλιο

γαν τα παραγινωμένα κίτρινα ά γ γ ο υ ο ρ ε α , έτρωγαν τα νολοκθία άβραστα και τα πεπόνια βρασμένα, καθώς και τους σκύλους, τις γάτες κλπ. Απτή η άκλόνητος τροφή τους έφραγεν άσθένειαν και άπέθνησκον εις μνήμην δε των άποθανόντων έσκάλλουν εις τον βρόχον του γεγορασμένου τον Δόντα.»

Στά χρόνια έκεινα έπέρασε από το Ναύλιον ό Άγγλος περιηγητής Φουανός Έρβος, ό άποιος άργότερα έδημοσίευσε βιβλίό με τον τίτλο: «Έν τ ι π ω ο σ ι ε ά π ο τ η ν Έ λ λ ά δ α ». Άπ' αυτό μεταφράζουμε μιά περιοπή, που περιγράφει τη φτώχεια και την κακομοιρία των Βαναφών:

«Πολλοί από τους κατοίκους της Προνοίας (προάστειον του Ναυλίου, ένα τέταρτο της ώρας έξω από την πόλη) διεμαρτύροντο θερμωδώς ότι οι π ο ν τ ι κ ο ι , πολλαπλασιασθέντες άφαντάτως, από την πανελή έλλειψιν των γ ά τ ω ν , τους όποιους είχαν φάγει οι συμπολίται τους Βαναφοί στρατηγικοί, κατέστρεφαν τα τρόφιμα και τις άλλες προμήθειες των σπιτιών των.

Σε μερικούς εξ αυτών έδωσα την συμβουλήν να υποβάλλουν άναφορά στο Φουάρραχο Ναυλίου, παρακαλούντες αυτόν να ύποχρεώση τους Βαναφών κατοίκους της Προνοίας, άφού έπραγαν τους γάτους των Προνοίων, να φάγουν τώρα και τους ποτικούς δια... την ίσσορροπίαν!»

σου, με το μυστηριώδες ύφος σου.

Όλα όμως αυτά είνε όνειρα, άπίστε, ψευδαισθήσεις, γιατί ξέρω πως ποτέ πάλι δεν θα φίλησω το μικρό λεπτότοχο χέρι σου, πως ποτέ πάλι δεν θάχω την ευτυχία να ξαναμυρίσω το άρωμα που σκόρπαγες τριγύρω σου.

Πώς περνούν δια αυτά τα μικροτετριανικά, που άποτελούν ώστόσο μιάν δώδεκαρη ζωή!

Μόλις χτές ήσουν κοντά μου, μόλις χτές σε κοιτούσα στην άγκαλιά μου, σε λίκνιζα με τη θερμή της αγάπης μου και με τα τρυφερά μου λόγια, μόλις χτές έκνιτταίε με τόσες ελπίδες το μέλλον, σαν να περιμένα το πάν άτ' αυτό.

Άλλά τί χτές λέω; Τριάντα χρόνια έχουν περάσει από τότε.

Α, Λάουρα, Λάουρα, ήσουν η νεότης μου, ήσουν η μόνη πόληρη της ζωής μου! Από την ήμερα που έβασα έσένα, έβασα τά πάντα...

Ο γάμος μου και το παιδί που άπόχρητα άτ' αυτόν δεν άλλαξαν καθόλου την ψυχή μου. Σγιά-σγιά όμως κατάντηρα κι' εγώ ένας άπλος άστός, ένα νευρόπασστο σαν τόσα άλλα, χωρίς αγάπη και χωρίς ποιησι. Το κενό που άφηρες στη ζωή μου, γέμισε άπό άνία...

Χάρης σε σένα, έννοωθα για μιά δώδεκαρη δεκαετία τη ζωή μου γεμάτη από ευτυχία. Χάρης σε σένα, βανικιλίζοιουν σε μιά γρηγορωτή όπτασία που πλημυρίζε γύρω της δια με άφορρά και με άφορρα.

Την ήμερα που θα εγκαταλείψω αυτόν τον κόσμο, θα ληρθώ περισσότερο για τη στέρη αυτής της άπτασίας, αυτής της μυστηριώδους και τρυφής ζωής του έρωτος, αυτού του πλήθους των υπέρτατων στιγμών, των μεγάλων θλίψεων και της άτέλειωτης χωρίς πού δοκίμασα εξ αίτίας σου.

Και μιά άπό τις μεγαλύτερες θλίψεις μου είνε ότι, σαν πεθάνω, η είκόνα σου θα έξαιρασθή μαζί μου για πάντα.

Μ' έμαυσε εντυχιμένο, μου προσέξηνες τόσον πόνο, μ' ανέβαθμεις στά ύψη τόσον ανεφάπλησσαν...

Σ' ευχαριστώ, Λάουρα, σ' ευχαριστώ για δια αυτά.

Ήθελα νάξερω, θα τρέμη το χέρι σου όταν θα διαβάξης αυτό μου το γράμμα;

Θά ξαναθυπηθής άραγε, με διακροσμένα μάτια, τόσες και τόσες φορές που περάσαμε μαζί, τότα τοπεία που για μένα έμειναν άχώματα από την άνάμνησή σου, τότα και τότα πράγματα που δεν ύπόλαχουν, άλλωμονο, πεία;

Κατωθώθεις να τά λησμονήσης δια αυτά, να τά σβήσης ώλότεια άτ' τη μνήμη σου;

Δεν θα χαρίσης ούτ' ένα χαμόγελο πάλι στη μακρινή σου νεότητι;

Μονάχα αυτή άξίζει σε τούτων τον κόσμο, όπως κατάνησα. Κι' ήταν αυτή νεκρωθή, πρόχει να τη φυλάγοιμε σαν κειμήλιο μέσα στο άρωμα των άναμνήσεων μας.

Χάιρε, Λάουρα, χαίρε...

Σε φιλώ για τελευταία φορά...

Ο Δανιήλ Κεγγιμώ, άφού άποτελείωσε το γράμμα του και το ξαναδιάβασε κάτω άτ' το χλωμό φως του βραδυού, πήρε ένα φάκελλο κι' έγραψε άπάνω τη διεύθυνση της κυρίας Περινώ, της καλής του φίλης.

Άλλ' αυτή είχε πεθάνει στο μεταξάδι κι' έτσι το γράμμα έβρασε στα χρόνια της παντρεμένης κόρης της, η οποία το έστέρησε στον άποστολεία μαζί μ' ένα σχετικό σημείωμα.

Το περιεργό όμως είνε ότι ο Δανιήλ δεν πρόφτασε ούτ' αυτός να λάβη το γράμμα του, που το έπέστρεφαν άπό τη Σαγγάη, γιατί την προηγουμένη νύχτα άκριβώς πέθανε από σιγασπή, σαν νάχε νυμφίει πως είχε πεθάνει η αγαπημένη του και πως ύστερ' άτ' το θάνατό της τίποτε δεν τον βαρπούσε στη ζωή...

ΖΩΡΖ ΛΕΟΝΤ

ΣΟΦ Ύ ΛΟΓΙΑ

«Αν με γελήσης μιά φορά, είνε λάθος δικό σου. Άν με γελήσης δυό, είνε δικό μου. (Σκοπεύει την παρομία)

Η παιδεία μεγαλώνει τον κύκλο των συμπεριόντων μας. Η άνατροφή μεγαλώνει τον κύκλο των καθηπόντων μας. (Ράιν)

Το μεγαλύτερο δυστύχημα για έναν άντρα μορφομένο είνε νάχη για σύζυγο μιά γυναίκα επίσης μορφομένη. (Δουρό)

Οι άνθρωποι είνε μηρτωικοί και θητιόνται περισσότερο τα ραπισματα παρά τα χάδια που βλάβαν από τους άλλους. (Τουργκένιεφ)

